

havnt var for, idet jeg da gjorde gældende, at Grunden til, at jeg for mit Vedkommende som Medlem af det kirkelige Raad havde sluttet mig til det da foreliggende Forslag herom, var den, at jeg ønskede, at Fattigfolk skulde være fri for at betale for de kirkelige Handlinger; en Ordning, hvorved det kunde gennemføres, at Fattigfolk bleve fri for at betale for Daab og andre kirkelige Handlinger, vilde jeg i høj Grad ønske gennemført og være med til at fremme. Men da Spørgsmaalet om Accidensofferets Afløsning ikke her foreligger i et bestemt formuleret Forslag, finder jeg ikke Anledning til i øvrigt at gaa nærmere ind paa dette Spørgsmaal.

S. Jensen: Det er særlig en Bemærkning af det ærede 2det Medlem fra 11te Kredts (Th. Nielsen), som jeg vil tage lidt op. Han har forstaaet mig saaledes, og det er jeg meget ked af, som om jeg vilde ønske, at Offeret skulde vedblive. Det er imidlertid langt fra min Mening, men jeg tænkte rigtignok paa et Ord i Præstelønningsloven, hvor der staar: Frivillige Gaver maa ikke modtages — og et saadant Forbud vil jeg ikke være med til. Ellers vil jeg gentage, hvad jeg før sagde over for dette Lovforslag, at naar det kun omfatter den ene Del, nemlig Afløsning af Højtidsofferet, ønsker jeg det ikke; saa vil jeg kun gaa med i et eneste Tilfælde, og det er, at Staten betaler Afløsningen. Og jeg maa lige over for det ærede Medlem for 7de Kredts (Bjerre) sige, at jeg har ikke faa Bæverens Udtalelse om, at de ikke ønske den ene Del afløst, saa vilde de hellere have, at begge Dele skulde vedblive.

I øvrigt skal jeg kun gøre endnu en Bemærkning, det er den, at naar vi nu afsatte en saadan Rigning paa Formue og Lejlighed paa Medlemmer af Følgekirken, hvad borger saa for, at der ikke, om ikke lige i disse Dage saa om kortere eller længere Tid, kan ske en stor Udtrædelse af Følgekirken, og hvem kommer saa den Byrde til at ligge paa, som her er Tale om? Den kommer til at hvile blot paa de tilbageblevne, og derfor tror jeg, man skal være meget forsigtig med den Afløsning, her er foreslaaet. Ellers har jeg kun sagt for Skolelærernes Vedkommende: Giv os en ordentlig Lønning for vor Værgergerning og saa bort med Offeret. Men jeg skal gentage, hvad jeg før sagde; jeg tænkte paa det Udtryk, der har staaet i en Lønningslov: Frivillige Gaver maa ikke modtages. Det vil jeg ikke være med til. Det glæder mig at høre, at det

ogsaa er min ærede Kollegas Mening. Hermed skal jeg slutte.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Voss): De Talere, som først havde Ordet, tog Sagen saa langt tilbage historisk, at man derved maatte noget blev fristet til at komme ind paa Synspunkter, som dette meget bestedne Lovforslag egentlig slet ikke skulde fremkalde. Hele Spørgsmaalet om, hvorvidt Offeret har været en blot frivillig Ydelse, om det har bevaret noget af denne Frivillighed endnu, eller naar det har forandret sin Karakter, frister eller kan friste mange til at stille sig som Maal at ophæve dets nuværende Karakter: Karakteren af en Ret, en Tvangsret, en Pligt, en Tvangspligt. Derved kommer man til at stille et Ideal op fra enkelte Sider, som vækker Rørlighed lige over for Lovforslaget, hvad jeg naturligvis ikke kan ønske. Jeg ønsker, at man betragter Lovforslaget fra den nu foreliggende Situations Standpunkt, og det er det, at Offeret, hvad det end kan have været, og hvad det end endnu kan minde om, er en Pligt, en Tvangspligt, en juridisk Pligt, og en Ret for de offerberettigede, som kan inddrives og gøres gældende ved Lovens Midler. Det, der er Tale om her med dette som Udgangspunkt, er kun at faa en anden heldigere, hensigtsmæssigere Maade end den nuværende at faa Ydelsen præsteret paa, og ved at styde Lovforslaget fra sig vil man ikke opnaa andet, end at det bliver ved de gældende Forhold med alle deres Ulemper. Og der er jo Ulemper baade for de offerberettigede, som fordi de ikke synes om at gøre deres Ret gældende ved de Tvangsmidler, som Loven byder, komme til i stort Omfang at miste en Del af de Indtægter, som ere dem tilfikkede af Staten, og som de ere berettigede til, og Ulemper for alle dem i Menighederne, i Stoledistrikterne eller hvad der nu er Tale om, som skulde gøre deres Pligt, og som skulle se med No og uden at kunne gøre noget derimod, at andre af Brangvilje, af Ligeegyldighed, unddrage sig fra en Pligt, som altsaa hine alene komme til at bære. Det vil blive ved den Tilstand, hvis ikke dette Lovforslag kan føre til et Resultat, det vil blive ved denne Tilstand med alle dens Ulemper, men under hvilken det dog er fastslaaet, at det er en Ret og en Pligt, som kan fremtvinges ved Lovens Midler. Det vil ogsaa, hvis man ikke vedtager dette Lovforslag, blive ved Bestemmelsen i den fgl. Resolution af 4de Juli 1885, som det ærede 9de kongevalgte Medlem (Steffensen) kritiserede. Jeg maa hævde, at